

med i dag, har bekræftet, at det godt kan være, at man kan blive skeptisk, når man lige ser dem, men at de faktisk viser sig at være gode eksempler, når man først får regnet tingene igen og får set, hvad der faktisk kan gøres, og hvad det koster, og hvad resultatet bliver.

Når vi hele vejen igennem har været tilhængere af aftaler i stedet for afgifter og stadig væk er det og derfor er glade for, at provenuet er kommet så langt ned, og at aftalerne er så centrale, så er det ud fra det synspunkt, at når det er afgifter, kan man jo, specielt når det kun er et internt konkurrenceerhverv, jeg er lige ved at sige svine videre og betale sig fra det. Det kan man ikke med aftaler, og det er derfor, vi hele tiden har sagt, at det er en bedre vej at gå, og vi opfatter det altså – det må de øvrige partier undskylde, men sådan opfatter vi det altså – som et rimelig godt fingeraftryk fra vores parti, at det er endt sådan.

Der var et slogan, som min partiformand kom til at fyre af i forbindelse med præsentationen af det, nemlig at det da var ganske udmærket, at fem mandater gav en nedgang i provenuet på 5 mia. kr. Så 1 mia. kr. pr. mandat kunne måske have skaffet os nogle flere mandater ved det sidste valg. Men sandheden er jo også, at det var en bevægelse i den rigtige retning, som jeg selvfølgelig takker både de andre regeringspartier og andre, der har arbejdet med på det, for.

Jeg synes også, der er grund til at nævne, at hele processen her i virkeligheden er et skoleeksempel på, at vi politikere faktisk lytter til befolkningen. Hvad angår al den snak om, at Christiansborg har tykke mure, og at ingen gider høre på nogen, og alle de andre indvendinger, og hvad ved jeg, er sandheden jo den, at både industrien og det øvrige erhvervsliv og mange andre mennesker, der har henvendt sig og er kommet med indvendinger, jo har fået ret i deres protester. Og det kan godt være, at det ud fra et folkestyresynspunkt faktisk er meget godt at have så stort og så godt et eksempel på, at systemet ikke er så lukket, som nogle påstår.

Alt i alt kan jeg altså i dag stå her som en glad CD'er og tale om den grønne pakke. Det havde jeg ikke troet for nogle måneder siden, det erkender jeg, men der er mange gode ting, der har trukket i en sådan retning, at det har kunnet lade sig gøre.

Ydermere har regeringen jo lovet, at kommer der under udvalgsarbejdet indvendinger imod dele af denne pakke, og kommer der eksempler, som man ikke har været opmærksom på – for

man kan jo ikke være opmærksom på alt – så lytter regeringen endnu en gang, og så er man også villig til at ændre det. Det synes jeg egentlig viser en videreførelse af den åbenhed, der har præget hele processen her.

Så hvis vi ellers kunne komme ud over surheden fra højre side i denne sal og komme til at diskutere indholdet og de praktiske løsninger og alle de øvrige ting, ville det såmænd også blive en bedre debat, og så ville det nok også være sådan, at vi i virkeligheden er landet på et sted, hvor balancen mellem stadig væk at have et velfungerende dansk erhvervsliv i et vækstfremmende samfund og samtidig at gøre noget ved miljøet rent faktisk er opnået. Og som de siger oppe i Sindal, hvor jeg nu er flyttet til: Det er nu ikke så ringe!

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg forstår på hr. Peter Duetoft, at vi er enige om, at en vigtig del af det er en målrettet tilbageføring af provenuet til energiinvesteringer, hvilket altså sker på den måde, at erhvervslivet kan søge om det og skal investere 70 pct. ekstra for at få de 30 pct., og at det giver den samlede investering på 6 mia. kr.

Og når hr. Peter Duetoft nævner, hvad fingeraftrykket i forbindelse med redueringen af afgiftsniveaulet beløber sig til, vil jeg sige, at vi er meget glade for fingeraftrykket på 6 mia. kr. i faste investeringer i de første 3 år, for det er 1 mia. kr. pr. folketingsmedlem fra Enhedslisten. Sådan ser vi på det, og det synes vi er en effektiv måde at gøre tingene på.

Jeg ved godt, at klokken er ved at være mange, så hr. Peter Duetoft kan måske vente med at svare på mit spørgsmål, til det kommer i udvalget, men det, jeg så vil spørge hr. Peter Duetoft om, er: Når vi nu tager udgangspunkt i de embedsmandsberegninger, der er foretaget – og det er sådan set dem, vi alle sammen indtil nu har skønnet er dem, man har forhandlet på grundlag af – er det så ikke muligt og rigtigt, at man ved at lægge en lille smule mere af den generelle tilbageføring over til investeringssiden vil kunne nå målet, nemlig den 5 pct.s reduktion af CO₂, som det hele jo går ud på?

Det håber jeg at hr. Peter Duetoft vil være åben over for at diskutere i udvalget, altså at hvis vi ser på de mekanismer og beregningssystemer, der foreløbig er – i hvert fald for dem, der går ind for forslagene – og accepterer og anerkender dem, viser det sig, at selv med de